

Nagyvárad, 1901. szeptember 10. – Budapest, 1975. április 3.

Munkáscsaládból származott. Négy polgári osztályt végzett, majd apja foglalkozását követve kőműves szakmát tanult. 1918-ban az Ifjómunkások Országos Szövetsége vezetőségi tagja, majd 1919 augusztusában Romániába menekült. 1923. szeptemberben visszatért a fővárosba, szakmájában dolgozott, majd műköves lett. 1931 és 1933 között önálló kisiparos, 1936-tól különböző cégeknél munkavezető volt. 1923-tól tagja a Magyarországi Szociáldemokrata Pártnak és a Magyarországi Építőmunkások Országos Szövetségének, a budapesti kőműves csoport vezetője, majd elnöke lett. 1929-től az Építőmunkások Szövetséges alelnöke, 1942-ben elnöke. 1935-ben lett az illegális kommunista párt tagja, a nagy építőmunkás sztrájk egyik szervezője. 1942-ben letartóztatták, majd szabadon engedése után a katonai behívó elől megszökött. 1945-ben lett a Magyar Kommunista Párt tagja, a II. kerületi pártszervezetben üzemszervező, a kerületi nemzeti bizottság tagja, majd elnöke. 1945. májusban kerületi előljáró, majd 1946. decemberétől Budapest alpolgármestere. 1948. áprilisban kinevezték az Építésügyi Minisztérium miniszterhelyettesévé, 1949 elejétől államtitkár volt. 1951. januártól 1970. évi nyugdíjazásáig az Országos Nyugdíjintézet vezetője volt. 1957. januártól az MSZMP Központi Revíziós Bizottság tagja, majd elnöke volt. 1962. november 24. és 1975. március 22. között az MSZMP Központi Bizottságnak is tagja volt.